

1974 சனவரி 23]

ஆளுநர் உரையின் மீது விவாதம்—தொடர்ச்சி.

THIRU C. V. RAJAGOPAL : Mr. Chairman, Sir, I may be permitted to finish my speech which I left unfinished yesterday.

MR. CHAIRMAN : Yesterday itself, the hon. Member took twenty-five minutes. However, the hon. Member is now given ten minutes to finish his speech.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : மாண்புமிகு தலைவரவர்களே, நேற்றைய தினம் நான் பேசிய பேச்சை ஒட்டி சில கருத்துக்களைச் சொல்லுவதற்கு, தொடர்ந்து பேசுவதற்கு வாய்ப்புத் தந்ததற்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நேற்றைய தினம் மத்திய சர்க்காருடைய மிக்ஸெட் எகனமி பற்றிப் பேசியிருக்கிறேன். அந்தத் தத்துவத்தைப்பற்றிப் பேசும்போது, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. தாமோதரன் அவர்கள் பேசியதைப்பற்றியும் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். அவர்கள் பேசிய பேச்சு மிக ஆணித்தரமான பேச்சு. தமிழ்நாடு வாழ்வில்லை; மத்திய சர்க்கார் வாழ்கிறது என்று காரண, காரிய விளக்கங்கள் வைத்துச் சொன்னார். உற்பத்தி செய்ய வேண்டிய பொருட்களை, நூற்றுக்கு நூறு சதவிகிதம் உற்பத்தி செய்ய வேண்டியவற்றை, 50 சதவிகிதம், 55 சதவிகிதம் என்ற அளவுக்கு உற்பத்தி செய்கிறார்கள். செய்ய வேண்டிய உற்பத்தியை பரிபூரணமாகச் செய்யாத காரணத்தால், நாடு ஏழ்மையில் வாடுகிறது. செய்ய வேண்டிய பொருட்கள் அனைத்தும் சரியாகச் செய்யப்பட வேண்டும், உற்பத்தி அதிகமாகச் செய்யப்பட வேண்டும் என்றார். வெள்ளைக் காரன் காலத்தில் ஒரு பொருளாதாரத் தத்துவம் இருந்தது. வறுமையை நாட்டில் அதிகமாகக் காட்டவிடாமல், அவன் அழகான ஒரு பொருளாதாரத் தத்துவத்தை வைத்திருந்தான். அவன் தங்கத்தை வைத்துவிட்டு, தங்கத்துக்கு சமமான மதிப்புக்கு (equal amount) நோட்டுகளை அச்சடித்தான். ஆக அவர்கள் அப்படி அச்சடித்த காலத்தில் ஐந்து ரூபாய் நோட்டு என்றால், அந்த ஐந்து ரூபாய் நோட்டுக்கு வெளி உலகம் எங்கும் மதிப்பு இருந்தது. ஆனால் இப்போது நாசிக்கில் அடிக்கப்படுகிற நோட்டுகளுக்கு வெளியில் மதிப்பில்லை; அவை பறந்து கொண்டிருக்கின்றன என்பதை நான் நேற்றே கூறியிருக்கிறேன். நமக்கு மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து வரக்கூடிய பங்கு சரியாக இல்லாத காரணத்தால் தான், நாம் பல திட்டங்களை நிறைவேற்ற முடியவில்லை.

(மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

THIRU G. VASANTHA PAI : Sir, we are not able to hear the hon. Member. There is too much disturbance in the House.

[1974 சனவரி 23]

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: (அவையினர் அதியாக இருக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்படுகின்றனர்.)

THIRU C. V. RAJAGOPAL: Sir, I have already covered almost all the essential points. So, I think there may not be any glamour in my speech hereafter. I am going to drag

தமிழ்நாடும் மற்ற மாநிலங்களும் தங்கள் மாநிலங்களை முன்னேற்றமடையச் செய்ய முடியவில்லை என்றால், இந்தப் பொருளாதார அடிப்படை இருக்கிற காரணத்தால்தான், இந்தக் குறைபாடுகள் இருக்கின்ற காரணத்தால்தான். நான் மத்திய சர்க்காரை மிகப் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்வேன், மாநிலங்களுக்கு அதிக அதிகாரம் தரவேண்டும் என்று. அந்த அதிகாரத்தைத்தான் தமிழ்நாடு அரசாளுகும், 5½ கோடி மக்களாளுகும் வற்புறுத்துகிறார்கள்.

மாண்புமிகு மேலவைத் துணைத் தலைவர்: 1 கோடி மக்கள் அதிகம் ஆக்கவிட்டார்கள்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால்: 4½ கோடி மக்கள், மத்திய சர்க்காரிடம் குவிந்திருக்கிற அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட வேண்டும், எல்லா மாநிலங்களுக்கும் செல்லவேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறார்கள். இதையொட்டித்தான் எனக்கு முன்னால் நேற்றுப் பேசிய உறுப்பினர் திரு. தாமோதரன் கூறினார். அடிக்கடி பிரதமர் அவர்கள் இந்தியாவிலுள்ள முதலமைச்சர்களை எல்லாம் ஒன்றாகக் கூட்டி வைத்துக்கொண்டு 'கரீபி ஹடாவோ', ஏழ்மையை ஒழிப்போம் என்று சொல்லி வருகிறார்கள். 'கரீபி ஹடாவோ' என்று வார்த்தை அளவில் சொல்லிவிட்டால் போதாது. நாட்டில் உண்மையாக, பிராந்திகலாகச் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அதிகாரம் கேட்கிறோம். அப்படி நாம் கேட்கிறபோது, வட இந்தியாவில் இருக்கிற கனதனவான்கள், பிரதமர் அவர்கள் என்ன கூறுகிறார்கள்? ஐயோ! அரசியல் சட்டம் புனிதமானது என்கிறார்கள். நான் இல்லையென்று கூறவில்லை. புனிதமானதுதான். அப்படிப்பட்டதை இதுவரையில் நீங்கள் தொடராமல் இருந்தீர்களா? உடைக்காமல் இருந்தீர்களா? தூள் தூளாக 23 நடவை உடைத்துவிட்டு, இன்னும் புனிதமாகக் காப்பாற்றவேண்டிய ஒன்று என்று கூறினால், அதில் அர்த்தமுமில்லை, விவஸ்தையுமில்லை என்பதுதான் என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். (சிரிப்பு). அதைத்தான் நான் துணைத் தலைவர் மூலமாகத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நாட்டில் ஏழைகள் குடிசையில் குந்தி அழுகிறார்கள். அவதிப்படுகின்ற அந்த மக்களுக்கு நிச்சயமாக வாழ்வு அளிக்கப்பட வேண்டுமானால், மாநிலங்களுக்குப் போதிய வருமானம் வேண்டும் ஆனால் நாம் நமது வரிகளை எல்லாம் எங்கோ கொண்டு குவித்திருக்கிறோமே.

1974 சனவரி 23]

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

வரியாகக் கொண்டுபோய்க் கொட்டிவிட்டு, இன்கம்டாக்ஸ், சென்டிர்ஸ் எக்ஸைஸ் என்று கோடிக்கணக்கான ரூபாய் வரக்கூடிய வரிகளைக் கொண்டுபோய்க் கொட்டிவிட்டு, இங்கே நாம் போடுகிற திட்டம் 100 கோடி ரூபாய், 50 கோடி ரூபாய், 20 கோடி ரூபாய் என்ற அளவுக்கு மட்டும் போடவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கின்ற காரணத்தால், இங்கே நாம் அவதிப்படுகிறோம். கேட்கிறார்களே, இந்த அவையில் நான் பார்க்கிறேன். ஆசிரியர்களுக்கு எங்கே ஊதியம்? தொழிலாளர்களுக்கு எங்கே ஊதியம், பே கமிஷன் என்ன ஆயிற்று, அது என்னவாயிற்று, தூத்துக்குடித் திட்டம் என்னவாயிற்று, சிறுவாணித் திட்டம் என்னவாயிற்று, நெய்வேலி இரண்டாவது சுரங்கத் திட்டம் என்னவாயிற்று, எண்ணூர் திட்டம் என்னவாயிற்று என்று இப்படியெல்லாம் கேட்கிறார்கள். யார் வேண்டுமானாலும், எது வேண்டுமானாலும் ஆசை வைத்துக்கொண்டு கேட்கலாம். காஞ்சிபுரத்தில் கடைகளாக இருக்கின்றன. அங்கே சாயத் தொழிற்சாலை கொடுங்கள் என்று நான் கேட்டு விடலாம். ஆனால் அதற்கு வேண்டுமே பணம். சட்டியில் இருந்தால் தானே அகப்பையில் வரும். சட்டியில் இல்லாமல் துழாவித் துழாவி நமது அமைச்சர்கள் பார்க்கிறார்கள். பார்த்துப் பயனில்லை. வேண்டுமானால் கொஞ்சம் பொறுத்துக்கொள்ளுங்கள், இரண்டு ஆண்டுகள் அல்ல. மூன்று ஆண்டுகள் அல்ல, நான்கு ஆண்டுகள் பொறுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று சமாதானம் சொல்லலாம். ஆனால் இந்த ஐந்தாண்டுகளில் பெற்றிருக்கிற குழந்தைகள் வாடுமே தவிர, நிம்மதியாக இருக்குமா? இதற்காகத்தான் மத்தியில் குவிக்கப்பட்டிருக்கின்ற அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட வேண்டும் என்று தாழ்மையோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக ஒன்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பெரியார் அவர்களைப் பற்றி நேற்றே சொன்னேன். அவர் யாருக்கும் எதிரி இல்லை. மனு மாந்தாதா, பராசரர் போன்றவர்களின் ஏற்பாட்டை உடைத்து புதிய ஏற்பாட்டைச் செய்தார். திருவள்ளுவருக்குக்கூட பெரியார் எதிரி என்று யாரோ ஓரிருவர் சொல்கிறார்கள். உள்ளபடியே திருவள்ளுவரின் சில அறநெறிகள் சரியாக இல்லை என்று எதிர்த்தார் பெரியார். நானே கேட்டிருக்கிறேன்.

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்.”

எந்தத் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்? ஏழை மக்களை ஏன் ஏமாற்றுகிறீர்கள்? வானுறையும் தெய்வம் இருக்கிறதா என்று கேட்டார் பெரியார். வள்ளுவர் அறநெறி என்று கூறினாலும், வள்ளுவரே நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து

[திரு. சி. வி. ராஜகோபால்]

[1974 சனவரி 23]

காட்டினாலும், குற்றம் குற்றம்தான் என்று தைரியமாகச் சொன்னார் பெரியார். (பரமசிவனைப் பார்த்து நக்கீரர் சொன்னதா? சரி.) பெரியார் மறைத்துவிடவில்லை. அவர் எப்போதும் இருக்கிறார். அவருடைய கருத்துக்களை இந்த அமைச்சரவை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தொகுத்து, அவற்றைச் சட்டமாக்கி பணி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு வாய்ப்புத் தந்ததற்கு நன்றிகூறி முடிக்கிறேன்.

(பிற்பகல் 5-10)

* தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய மாநிலத்தின் ஆளுநர் அவர்களுடைய உரையின் மீது நன்றி தெரிவிக்கின்ற தீர்மானத்தில் அடியிற்கண்ட கருத்துக்களைத் தங்கள் மூலம் இந்த அவையின் முன் வைக்க விரும்புகிறேன்.

பொதுவாக நம்முடைய நாட்டில் வறுமையும் ஏழ்மையும் ஒருபுறமிருக்க, பொதுவாழ்வினுடைய தாரமும் குறைந்து வருகிறது. அரசியலில் ஜனநாயக மரபுகள் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்ற நியதியினை ஆளுங்கட்சிகளானாலும் எதிர்க்கட்சிகளானாலும் நிறைவாகக் கடைப்பிடித்து ஒழுக்கிச் சமுதாயத்தில் சிறந்த அமைதி நிலவினால்தான் பொருள் உற்பத்தியைப் பெருக்கி, நாட்டைச் செழுமைப்படுத்த முடியும் என்ற கருத்தை நான் இங்கு நினைவூட்ட விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய ஆளுநர் அவர்கள் யாருடைய பிரதிநிதியாக இருந்தாலும், தான் ஆளுகின்ற, தான் பொறுபேற்றிருக்கின்ற மாநிலத்தினுடைய உண்மை யான ரூலை, நம்முடைய அரசின் தேவைகளை மாநில அரசினுடைய நிதிப் பற்றாக் குறைகளை மாநில அரசினுடைய பிரதிநிதியாக இருந்து உண்மையாக எடுத்துக் கூறியிருக்கின்ற மரபு மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது, பாராட்டத்தக்கது. இந்த மரபு பல்லாண்டு காலம் நிலவ வேண்டும் என்று நான் விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய பெரியார் அவர்களுடைய இரங்கல் தீர்மானத்தில் நான் கலந்துகொண்டு பேசியிருக்கிறேன். இருந்தாலும் கூறியதைக் கூறுகின்ற குற்றம் வராமல், நினைவுக்காகச் செய்ய வேண்டிய பொறுப்பை ஏற்று நம்முடைய அரசுக்கு நினைவூட்டிக்கொள்கிறேன். பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக நம்முடைய தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் சிறந்த தமிழ் நெறிகளும் மரபுகளும் வளர்ந்து வந்திருக்கின்றன. அருமை நண்பர் உறுப்பினர் திரு. இராஜ கோபால் அவர்கள்

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்”

1974 சனவரி 23] [தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்]

என்ற குறளை மிக லாவகமாகப் பயன்படுத்தி, நம்மையெல்லாம் நகைச் சுவைக்கு ஆளாக்கினார். ஆனால் திருவள்ளுவர், இந்த உலகத்தில் நீதி முறையாக வாழ்ந்தால், நீ தெய்வமாகக் கருதப்படுவாய் என்று மனிதனைத் தான் பார்த்துச் சொன்னார். திருவள்ளுவர் மனிதனை தெய்வத்தை நோக்கி இழுத்துச் செல்ல விரும்பவில்லை. பொதுவாக நம்முடைய சமய ஞானிகள் கடவுளை நோக்கி மனிதனை அழைத்துச் செல்வதற்குப் பதிலாக, நடமாடுகின்ற கோவில்களாகிய மனிதர்களை நோக்கிக் கடவுளை அழைத்துக் கொண்டு வந்த சாதனைகளைத்தான் செய்திருக்கிறார்கள். அந்தச் சிறந்த மரபுகள் நெடிது நிலைத்து இருக்க நம்முடைய சமய நிறுவனங்கள், நம்முடைய சமய அடிப் படைக் கொள்கைகள், ஜாதி முறைகளினின்று விலகியதாகச் சீரமைத்து, நம்முடைய சமயநிறுவனங்களை ஒருங்கிணைத்து அமைத்திட ஏதோ தாஸ்யோ என்ற தன்னிச்சைப் போக்கில் இயங்கும் நிலையைத் தவிர்த்து தமிழ் சமுதாயத்தைச் சார்ந்த சமய நம்பிக்கை உடையவர்களின் கருத்தை அறிந்து கொள்வதற்குரிய வகைகளில் செயற்பட நம்முடைய அரசு காலம் தாழ்த்தாது ஓர் ஆய்வு ஆணைக் குழுவை (Commission) அமைத்திட வேண்டுமென்று விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நம்முடைய மாநிலத்தினுடைய உணவுப் பற்றாக்குறை நிறைவு பெற்றிருப்பது மட்டுமல்ல. உபரி மாநிலமாயிருக்கிறது என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது. ஆனாலும் கூட இன்னும் நம்முடைய வளங்களைப் பெருக்குவதினாலும், வேளாண்மைத் தொழிலை மேலும் சீராகச் செய்வதினாலும் நம்முடைய உணவுத் தேவைகளில் தன்னிறைவு அடைவது மட்டுமின்றிப் பிற மாநிலங்களுக்கும் வழங்க முடியும். அந்த சக்தி, அந்த வாய்ப்பு நமக்கு இருக்கிறது. நம்முடைய நாட்டில் நல்ல மழை பெய்வதற்கான வாய்ப்புகளை உண்டாக்க வேண்டும். பருவ மழை சில சமயங்களில் பொய்த்து விடுகிறது. அதனால் நம்முடைய மாநிலத்தில் சில மாவட்டங்கள் வறட்சித் தன்மை அடைந்துள்ளன. அந்த வறட்சித் தன்மைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க வேண்டுமானால், நல்ல மழை தொடர்ந்து பெய்வதற்கான முயற்சிகளை அரசு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். பழந்தமிழ் மரபுப்படி, நல்ல காடுகள் வளர்க்கப்படுமானால், அந்தக் காடுகள் இருக்கின்ற பகுதிகளில் நல்ல மழை பெய்யும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த முயற்சியில் நம்முடைய அரசு பரம்புமலைக் காட்டு வளர்ச்சித் திட்டத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. திருச்சி மாவட்டம், இராமநாதபுரம் மாவட்டம், குறிப்பாகத் திருப்பத்தூர் தாலுக்கா இந்தப் பரம்புமலைக் காட்டினால் நல்ல மழையைப் பெறும். அந்த முயற்சியை அரசு மேற்கொண்டதற்கு மகிழ்ச்சி தெரிவித்து பரம்பு மலை மேம்பாட்டுப் பணியை, காடு வளர்ப்பு பணியை விரைவு வளர்ச்சியுடன் சீராகச் செய்து முடிக்கும்படி

[தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்] [1974 சனவரி 23]

கேட்டுக்கொள்கின்றோம். பல கண்மாய்கள் மராமத்து செய்ய வேண்டியவையும் ஆழப்படுத்த வேண்டியவையாகவும் இருக்கின்றன என்று கூறிக் கொள்கிறேன். வரத்துக் கால்வாய்களை ஆண்டுதோறும் மராமத்து செய்யக் கூடிய பொறுப்பை அரசு நெறி முறைப்படுத்த வேண்டும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மதுரை மாவட்டத்தில் ஓடுகின்ற பாலாற்றிலிருந்து மேலூருக்குக் குடி தண்ணீர் கொண்டு செல்லும் முயற்சி மேற்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. அண்மையில் நான் அந்தப் பக்கம் சென்றபோது, அந்த ஆற்றின் கரையில் வாழும் மக்கள் போதிய தண்ணீர் வளம் இல்லாத நிலையில் தண்ணீரைக் குழாய் மூலம் உறிஞ்சி விடுவதால், தங்கள் பகுதி இயற்கை வளம் பாதிக்கப்பட்டு தென்னை போன்ற சோலை வளங்கள் பாதிக்கப்படுமோ என்ற கவலையைத் தெரிவித்துக் கொண்டார்கள். அதை அரசு கவனத்தில் கொண்டு, தண்ணீர் ஊற்று நிலத்திருக்கின்ற சூழ்நிலையை உருவாக்க வேண்டும் என்று விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக பாரி வாழ்ந்த பாம்புமலைப் பகுதியில் பருவ மழை பொய்த்து, நிலங்கள் எல்லாம் விளையாமல் பயிர்கள் சாவியாகிவிட்டன. அந்தப் பகுதிக்குப் பாலாற்றிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டுவருகின்ற ராஜன் வாய்க்கால் என்ற கால்வாய் பல்லாண்டுகளாக மேடிட்டு பயன் படாமலிருக்கிறது. அதை அரசு கவனத்தில் கொண்டு, அதை ஆழப்படுத்தி, பயன் படுத்தக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்கித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நிலமற்ற விவசாயத் தொழிலாளர்க்கு நிலத்தின் மீதுள்ள பசியை, நம் முடைய அரசு நிலப் பட்டாக்கள் வழங்கி ஊக்குவித்திருக்கிறது. அது ஒரு மகத்தான சாதனை, பாராட்டத்தக்கது. அதே நேரத்தில் அந்த நிலப் பசியின் காரணமாகச் சிலவிடங்களில் ஒரு சிலர் கண்மாய்கள், ஏரிகளில் உள்ள நீர்ப் பிடி நிலங்களில் அச்சுக்கட்டி உழு நிலங்களாகச் செய்கிறார்கள். அப்படிச் செய்வதால் மானாவாரி கிராமங்களுக்கெல்லாம் அதிக நீர் தேக்கி வைக்க முடியாமல் பாதகம் ஏற்படலாம் என்பதை அரசு கவனத்தில் கொண்டு உரிய பாதுகாப்பைச் செய்யவேண்டும்.

வேளாண்மையைப் பொறுத்தவரையில் இன்றையதினம் உள்ள முக்கியமான சிக்கல் உரப் பற்றாக்குறையே; நாட்டில் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ இரசாயன உரங்கள்தான் அதிக விளைச்சலைக் கொடுக்கின்றன என்ற நம்பிக்கை வளர்க்கப்பட்டுள்ளது. ரசாயன உரங்களின் உண்மைச் சக்தி என்னவென்றால், குறைந்த ஊட்ட சக்தியைப்பெற்று இருக்கின்ற, பூசாரம் இருக்கின்ற நிலங்களில் பயிருக்குகந்த சத்தினை துரிதமாக எடுத்துத்தரும் ஊக்கியாக இருந்து

1974 சனவரி 23] [தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்]

தொழிற்படுகிறது என்பதே. அவை நிலத்துக்கு நிரந்தரமான உடனடி வளத்தினைக் கொடுக்கா. நிலங்களின் பூசாரம் நிரந்தரமாகப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமானால், ரசாயன உரங்களை நம்பாமல் இயற்கை குப்பை உரங்களையும், காட்டுத் தழை உரங்களையும் அதிகமாக உற்பத்தி செய்கின்ற பயிற்சியை நம்முடைய மக்களுக்கு வழங்க வேண்டும்.

அடுத்து, திருப்பத்தூர், காரைக்குடி, சிவகங்கை தாலுக்காக்களில் முந்திரி அபிவிருத்தி பலநூறு ஏக்கர்கள் நடைபெற்றுள்ளன. அந்த தாலுக்காக்களுக்கு வெளியே புதுக்கோட்டை தாலுக்காவிலும்கூட முந்திரிக் கொட்டை உடைக்கின்ற தொழிற்சாலை இல்லாமல், முந்திரி எண்ணெய் எடுக்கின்ற தொழிற்சாலை இல்லாமல், அப்படி, அப்படியே கொட்டைகள் குறைந்த விலைக்கு மொத்தக் குத்தகையாகக் கோளத்திற்குப் போய்விடுகின்றன. அது நம் நாட்டுச் செல்வத்தைப் பாதிக்கிறது. ஆகவே அந்த வட்டாரங்களில் எங்கேயாவது ஓர் இடத்தில் முந்திரிக் கொட்டையை உடைக்கும் தொழிற்சாலையை அமைப்பதற்கு அரசு முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்வதுடன், அந்தத் தொழிற்சாலையை காரைக்குடி, குன்றக்குடி வட்டாரத்தில் அமைக்கவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொள்கின்றோம்.

அண்மையில் கோவை மாவட்டத்தில் முதலமைச்சர் அவர்கள் கடைசியாக பிச்சைக்காரர்கள் மறுவாழ்வு இல்லத்தைத் தொடங்கிவைத்து, ஓர் இனிய செய்தியைத் தந்தார்கள். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு திருவள்ளுவன்

“இரந்தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து
கெடுக உலகியற்றியான்”

என்று அறிவித்தார்கள். இந்த அரசு வள்ளுவனுக்குத் திருவுருவம் வைத்தது மட்டுமல்ல, திருக்கோவில் அமைத்தது. இவைகளுக்காக பாராட்டுதல்கள் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் பிச்சைக்காரர்கள் பிச்சை எடுப்பதைத் தடை செய்கின்ற சட்டத்தைக் கொண்டு வரப்போவதாக முதலமைச்சர் அவர்கள் அறிவித்திருப்பதே இனிய செய்தி. அடுத்து ஒரு தல்ல முயற்சி, தமிழ்நாடு பழமையான நாடு, கிறிப்பான வரலாற்றைக் கொண்ட நாடு. திருக்குறள் பல பல உரையாசிரியர்களைக் கண்ட பிறகு வள்ளுவத்திற்குச் செயலுருவம் கொடுத்த தமிழக அரசை, நம்முடைய முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்களை நெஞ்சார்ந்த நன்றி உணர்வோடு பாராட்டுகின்றேன். நான் புதுக்கோட்டை பிச்சைக்காரர் மறுவாழ்வு இல்லத்திற்குச் செல்லும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. அங்கு மிக வசதியாக பிச்சைக்காரர்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அனலும்கூட அங்கிருந்து அடிக்கடி தாவிச்

[தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்] [1974 சனவரி 23]

செல்லுபடியாக உள்ள புகார் வருகிறது. அதற்குக் காரணம் மனிதன் பழக்கத்திற்கு அடிமைப்பட்டவன். இது வாழ்க்கையின் உண்மை. வேம்பிலிருக்கின்ற ஒரு புழுவை எடுத்து விட்டாலும் கூட அது வேம்பையே நாடித் திரும்பச் செல்லும். அதனுடைய பழக்கம் போய்விடாது. எனவே அவர்களிடம் தாயிற் சிறந்த கருணை காட்டி அந்த விடுதியின் அலுவலர்களும், பணியாளர்களும் அவர்களை மனம் மாறச் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக் கொள்கின்றோம். பிச்சைக்காரர் ஒழிப்புப்பணி தமிழக அரசினுடைய மிகப் பெரிய சாதனைகளில் ஒன்றாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு, அதற்காக நம்முடைய அரசு பாராட்டுதலுக்குரியது என்றும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, எல்லோரும் செல்கின்ற வழியில் செல்லாமல், ஒரு புதிய வகையில் சிந்திக்க வேண்டும் என்று இதைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். எல்லோரும் ஊதிய உயர்வைப்பற்றி அடிக்கடி சொன்னார்கள். நடுவண் அரசும் மாநில அரசும் கேட்கிறபொழுதெல்லாம் ஊதிய உயர்வை பரிவோடும் கனிவோடும் ஏற்று வழங்கி வருகின்றன. ஆனால் ஊதிய உயர்வு வழங்கியவுடனேயே விலைவாசி உயர்த்து விடுகிறது. ஊதிய உயர்வும் விலையேற்றமும் விஷச் சக்கரம் போல் சுற்றிக்கொண்டு வருகிறது. இந்த நிலைமை எங்குக்கொண்டுபோய் விடும் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளவே முடியவில்லை. ஊதிய உயர்வு கொடுப்பதற்கு நடுவண் அரசும், மாநில அரசும் ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்து விட வேண்டும். அதற்குப் பதில் நியாயமான விலையில் மக்களுக்குப் பொருள்கள் கிடைக்கின்ற முயற்சியை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்த முயற்சியை எட்டு பேர் கொண்ட ஒரு குடும்பத்திற்கும் மூவர் குடும்பத்திற்கும் வழங்கும் ஊதிய உயர்வு அதே தொகைதான், ஒரே தொகைதான். நியாயமான விலையில் பொருள்கள் கொடுக்கப்பட்டால், எட்டு பேர் கொண்ட குடும்பத்திற்கு உண்டையான பயனை அளிப்பதாக இருக்கும். இனி நடுவண் அரசு ஊதிய உயர்வு அளிக்க முற்பட்டால் மாநில அரசைக் கலந்துதான் செய்ய வேண்டும். அதுதான் நல்ல முறையாக இருக்கும். என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இன்றையதினம் பத்திரிகையில் எல்.ஐ.சி. ஊழியர்களின் கோரிக்கைகளைப் பற்றிப் பார்த்தேன். அங்கே ஒரு கடை நிலை ஊழியர் வாங்குகின்ற ஊதியத் தையும் மாநில அரசு ஊழியர் பெறுகின்ற ஊதியத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், பெரிய வேற்றுமை இருக்கிறது. மனிதன் என்னதான் வள்ளுவனைப் படித்தாலும், நீதி நூல்களைப் படித்தாலும், அழுக்காற்றிலிருந்து மனிதன் விடுபடுவது அவ்வளவு சுலபமல்ல. ஆதலால், தங்களுக்குப் பக்கத்திலேயே வாழ்கின்ற ஒருவன் அதிக ஊதியம் பெறுவதை நிச்சயமாக சகித்துக்கொள்ள மனம் இருக்காது. இதை நடுவண் அரசு தெளிவாகத் தெரிந்துகொண்டு, அலுவலர்

1974 சனவரி 23] [தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்]

களுக்கு ஊதியம் வழங்கும் வகையில் இந்திய ஒருமைப்பாட்டை நிச்சயமாகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். மாநில அரசுகளின் கீழ் வேலை செய்வதாலே அவர்களுக்குக் குறைந்த ஊதியம், நடுவண் அரசின் கீழே வேலை பார்ப்பதால் அவர்களுக்கு உயர்ந்த ஊதியம் என்று சொன்னால், எப்படி இந்திய ஒருமைப் பாட்டினை நாம் காப்பாற்ற முடியும்? இதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இந்த வகையில், நடுவண் அரசுக்கு, நம்முடைய ஆளுநர் அவர்கள் எடுத்துக் கூறியிருக்கிற ஆலோசனைகள் மிகுந்த காலத்தால் சிறந்த ஆலோசனைகள். அந்த ஆலோசனைகள் மட்டும் போதா. இந்த விஷய சக்கரம்போல் சுற்றிவரும் (பிற்பகல் 5-20)

ஊதிய உயர்வையும், விலை உயர்வையும் கட்டுப்படுத்தி. நியாயமான விலையில் வாழ்க்கையின் அடிப்படைத் தேவைப் பொருள்களை மக்களுக்கு வழங்கும் பொறுப்பினை அரசு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் விலையேற்றத் தொடர்பான சிக்கல்களை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வரலாம். இல்லையென்றால், ஒருவரை ஒருவர் காட்டி ஊதிய உயர்வுப் போட்டி நடத்திக்கொண்டிருப்பார்கள். இது என்றைக்கும் ஒரு முடிவு இல்லாமல் போகும்.

அடுத்து, சில இலாகாவின் போராடுவதில் வல்லவர்களாக இருக்கிறார்கள். சப்தம் போடுவதில் வல்லவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சீக்கிரமாகச் சில சலுகைகள் பெறுகிறார்கள். சிலர் போராட முடியாமல் இருக்கிறார்கள். அதனால் அவர்களின் கோரிக்கைகளிலே நியாயமான தன்மை இல்லையென்று அகிவிடக்கூடாது. கிராமங்களில் அபிவிருத்தித் திட்டங்களென்றால் பசுமைப் புரட்சி என்றால், அதற்கு ஊர்நல உதவியாளர்கள்தான் அச்சாணிபோல் நின்று உதவி புரிகிறார்கள். வேளாண்மைத் துறை அதிகாரிகள் அதற்கு மேலே நின்றாலும்கூட, ஊர்நல உதவியாளர்கள்தான் அந்த முயற்சியினுடைய அடித் தளத்தில் நின்று உதவி செய்கிறார்கள். அவர்களே சிறு சேமிப்பு இயக்கத்தை நடத்துகிறார்கள்; அவர்களே குடும்ப நலத் திட்டத்தை நடத்துகிறார்கள். இப்படி எல்லாத் துறைகளிலேயும், கீழே அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் சந்திக்கின்ற இடம் ஊர்நல உதவியாளர்களிடம்தான் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. பல்வேறு அரசு ஊழியர்கள் பெறுகின்ற ஊதிய விகிதங்களைவிட, தங்களுடைய ஊதிய விகிதம் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறதென்று அவர்கள் பல ஆண்டுகளாக அரசுக்கு விண்ணப்பித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஊர்நல உதவியாளர்கள் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்துத் தேறி, அதற்குப் பிறகு இரண்டு ஆண்டுகள் பயிற்சி பெற்று வேலைக்கு வருகிறார்கள். அவர்கள் பெறும் ஊதியம் 210 ரூபாய். அண்மையில்கூட கால்நடை உதவியாளர்கள் ஆர்ப் பாட்டம் செய்து, மறியல் செய்து ஊதிய உயர்வு வேண்டுமென்று கோரினார்கள். நம்முடைய சட்ட சபையில் எழுப்பிய வினாவிற்குக் கிடைத்த விடையின் மூலம், அவர்கள் 15 ரூபாய் ஊதிய உயர்வு பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பது தெரிய

[தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்] [1974 சனவரி 23]

வந்தது. அவர்கள் எஸ்.எஸ்.எல்.சி.க்குப் பிறகு ஓராண்டுதான் பயிற்சி பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஊர்நல உதவியாளர்கள் இரண்டு ஆண்டுகள் பயிற்சி பெற்றவர்கள். எஸ்.எஸ்.எல்.சி.க்குப் பிறகு இரண்டு ஆண்டுகள் பயிற்சி பெற்றவர்கள் பெறும் ஊதியத்தைவிட, ஓர் ஆண்டு பயிற்சி பெற்றவர்கள் அதிக ஊதியம் பெறுகிறார்கள். சுகாதார ஆய்வாளர் 225 ரூபாய் பெறுகிறார்; மருந்து கலக்குபவர் 225 ரூபாய் பெறுகிறார்; தொழு நோய் அலுவலர் 250 ரூபாய் பெறுகிறார். ஆனால் ஊர்நல உதவியாளர் மட்டும் 210 ரூபாய் தான் பெறுகிறார். நம்முடைய தமிழக அரசின் முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்களுடைய நடுநிலை நெஞ்சத்திற்கு இந்தத் தகவல்கள் சென்றிருக்குமானால், நிச்சயமாக அந்தக் குறை நீடித்திருக்காது என்ற நம்பிக்கையோடு, நம்முடைய முதல்வரவர்கள் இதைப் பரிவோடு கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதைப் போலவே, கால் நடை அலுவலர், சுகாதார ஆய்வாளர் போன்றவர்கள் ஊர் நல உதவியாளர்களைப் போல ஒரே எல்லையில்தான் பணி செய்கிறார்கள். ஆனால் ஊர்நல உதவியாளர்கள் பெறுகின்ற பயணப் படி மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. ஊர் நல உதவியாளர்கள் பெறுகின்ற பயணப்படி 15 ரூபாய் என்று சொன்னால், மகப்பேறு உதவியாளர் பெறும் பயணப் படியும், சுகாதார ஆய்வாளர் பெறுகிற பயணப் படியும் ரூபாய் 50, ரூபாய் 20 ஆக இருக்கிறது. ஆனால் ஊர் நல உதவியாளர்கள் பெறுவது பதினைந்து ரூபாயாக இருக்கிறது. அவர்கள் வேலையின் எல்லை ஒரே பகுதிதான்.

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : தலைவரவர்களே, பயணப்படி என்பது அந்தந்த ஒன்றியத்தில் பணியாற்றுகிற வட்டார அளவை வைத்துத் தரப்படுகிறது. ஒன்றியம் முழுவதும் பணியாற்றும் சில பணியாளர்களுக்கு அந்தப் பயணப்படி கொஞ்சம் அதிகம். ஒன்றியத்தில் ஆறு பேர் அல்லது எட்டு பேர் இருந்து, அது பகுதி பகுதியாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்குமானால், பயணப்படி குறைந்த அளவுக்கு வழங்கப்படுகிறது.

தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் : தலைவரவர்களே, நான் அந்த விகிதத் தைத்தான் சொன்னேன். பத்து கிராமங்களுக்கு இந்த ஆய்வாளர் வேலை செய்கிறார். அதே பத்து கிராமங்களுக்குத்தான் ஊர் நல உதவியாளரும் வேலை பார்க்கிறார். ஒரே பரப்பில் வேலை பார்ப்பவர்களிடத்தில் வேறுபாடு இருக்கிற தென்பதுதான் என்னுடைய கோரிக்கை. வேலை எல்லை அதிகமாக இருக்கிற போது கட்டுதல், என்பது தவிர்க்க முடியாதது. அது இயற்கை. அதற்கு யாரும் ஆட்சேபணை சொல்ல முடியாது. நம்முடைய மக்கள் நல் வாழ்வுத் துறை அமைச்சரவர்களுக்கு இது பற்றிய புள்ளி விவரங்களைத் தரக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

1974 சனவரி 23] [தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்]

அடுத்து, மிக முக்கிய செய்தியாக நான் ஒன்றை நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். நம்முடைய தமிழக அரசு, தமிழ்த் துறையில் அதிகமான ஆக்கமும், ஊக்கமும் காட்ட வேண்டும்; தமிழ் வளர்ந்து செழுமை பெற வேண்டுமென்ற நிறைந்த கொள்கையுடையது இந்த அரசு. ஆனால் தமிழ் வளர்ச்சியைப் பொறுத்த வரையில், அதனுடைய விரைவு போதாது. காலம் செல்லும் வேகத்தையும் தமிழ் வளர்ச்சியையும் மட்டும் பார்த்தால், தமிழ் முழுமையாக வளர இன்னும் அதிகமான காலம் பிடிக்கும் என்பதுபோலத் தோன்றுகிறது. நம்முடைய முதலமைச்சரவர்களும், கல்வி அமைச்சரவர்களும் அதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழ் பாட நூலை வெளியிட்டபோதுகூட, நம்முடைய முதல்வரவர்கள் ஓர் உரை நிகழ்த்தியிருக்கிறார்கள். கல்லூரிகளிலே இந்தப் புத்தகங்கள் அதிகமாக வாங்கப் பெறவில்லையென்று குறிப்பிட்டார்கள். அது போல, தமிழ்ப் புலவர் பட்டத்தை 'டிகிரி' ஆக்க வேண்டும்; பட்டமாக ஆக்க வேண்டுமென்ற கொள்கை கடந்த மூன்று ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து பேசப்பட்டு வந்தாலும், மிகச் செல்வாக்கு படைத்த தலைவர்களாலே அது வற்புறுத்தப்பட்டாலும்கூட நடைபெறவில்லை. ஆதலால் நிச்சயமாக ஏதோ தடை இருந்து கொண்டிருக்கிறதென்று நான் நினைக்கிறேன். பல்கலைக் கழகங்கள் தங்களுடைய மரபுகளை மாற்றுவதிலே வைதீக மனப்பான்மை காட்டுவது போல் இருக்கிறது. வேறு எங்கெங்கோ இருக்கும் வைதீக மனப்பான்மையைச் சாட வேண்டுமென்று விரும்பும் நம்முடைய அரசு, கல்வித் துறை மரபுகளிலே பிடிவாதமான வைதீக மரபுகளைப் பின்பற்றுகிற பல்கலைக் கழகங்களுக்குத் தெளிவூட்டி, தமிழ் வளர வேண்டும், தகுதி பெறவேண்டும் என்ற கொள்கை, இந்த அரசினுடைய கொள்கை என்று கூற வேண்டும். இந்தி மொழி ஆசிரியர்களுக்கு, இந்தி மாநிலங்கள் வழங்கும் தகுதியை, தமிழக அரசு தமிழ் நாட்டில் தமிழாசிரியர்களுக்கு வழங்குவதில் என்ன தயக்கம் இருக்கிறதென்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். அடுத்து, மிகக் குறிப்பாகப் பாராட்டுவதற்கு உரிய செய்தி. மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தினுடைய ஆதரவு பெற்றதாகக் கூறிப் பல போலித் தமிழ் நிறுவனங்கள் தரம் குறைந்த தமிழாசிரியர்களை உற்பத்தி செய்கின்ற நிலைமைகள் தோன்றின. அவற்றைத் தமிழக அரசு ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதென்று மறுத்திருப்பதை மனம் நிறைந்த உவகையோடு பாராட்டுகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன்: தலைவரவர்களே, அடிகளார் அவர்கள் பல்கலைக் கழகத்தில் வழங்கப்படும் புலவர் பட்டயங்கள் பட்டங்களாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டுமென்ற கருத்தைச் சொன்னார்கள். அந்தக் கருத்தை வைத்து நான் ஒரு முறை பல்கலைக் கழகத்தில் கேட்டபோது, எந்தப் பட்டம் வழங்குவதாக இருந்தாலும், இரண்டு மொழித் தேர்ச்சி இருக்க வேண்டுமென்ற

[திரு. க. அன்பழகன்]

[1974 சனவரி 23]

கருத்து நீண்ட காலமாக இருக்கிறதென்று கூறினார்கள். பட்டயங்கள் என்பது, சங்கீதமாக இருந்தாலும், கலையாக இருந்தாலும், மொழித் துறையாக இருந்தாலும், ஒரு மொழியிலே வல்லுநராக இருந்தால், அதற்கே பட்டயம் வழங்கலாம் என்ற முறையை பல்கலைக் கழகம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. பட்டத்திற்குச் சமமாக பட்டயங்களை மாற்றுவதற்கு இன்னொரு மொழி வேண்டுமா, வேண்டாமா என்ற அடிப்படைப் பிரச்சினைக்குச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. தமிழுக்காக மட்டும் அதை மறுத்துவிட்டால், பிற மொழிகளுக்கும் அந்த வாய்ப்பு கிடைக்கிறது. அப்படிக் கொடுக்கிறபோது, இரண்டு மொழி தெரிய வேண்டுமென்ற அவசியம் குறைகிறது. இரண்டாவது மொழி அறிவதாக இருந்தால், அது ஆங்கிலம் மட்டுமாக இருக்க வேண்டுமென்ற கருத்து அடிப்படையில், பல்கலைக் கழகத்தினுடைய எண்ணத்தை அடியோடு மறுக்க முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே, நம்முடைய மாண்புமிகு மக்கள் நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சரவர்களுடைய விளக்கத்திற்குப் பிறகு, ஆங்கிலம் பயில வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பதும், தமிழ் நாட்டிற்கு ஆங்கிலம் வேண்டுமா, வேண்டாமா என்பதும் வேறு விவாதம். ஆங்கிலத்தை இந்த நாட்டில் இணை ஆட்சி மொழியாக, ஏற்றுக் கொண்டிருப்பதால், அதைப் பரில் வேண்டுமென்பதில் கருத்து வேறுபாடு இருக்க முடியாது. இருக்கக் கூடாது. ஆனால் தமிழாசிரியர்களை, இந்த மாநிலத்தில் மொழி பயிற்றுவிக்கும் டணியை ஏற்றுக்கொண்டிருப்பவர்களை, தமிழ் மொழி ஆசிரியப் பட்டம் பெற்றவர்களை, அதற்குரிய தகுதியுடையவர்களாக ஆக்க வேண்டுமென்பதுதான் கோரிக்கை. பிற மாநிலங்களிலே இருக்கின்ற மொழி ஆசிரியர்களுக்கு எப்படி பட்டங்கள் வழங்குகிறார்கள் என்பதை அரசு கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டு, தமிழகத்திலும் தேவையான சில மரபுகளை உருவாக்க வேண்டும். எப்பொழுதும் மரபுகள் என்பவை மாறிப் புதியன வாகத் தோன்றுதல் என்பது தவிர்க்க முடியாத இயற்கை என்பதை நம்முடைய மக்கள் நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சரவர்கள் ஒத்துக்கொள்வார்கள். சென்ற கால மரபுகள் ஒரு புறம் வளர்ந்துகொண்டிருக்கும்போது, புதிய மரபுகளை நாம் உருவாக்குவதில் எந்தத் தவறும் இருக்க முடியாது. அந்த அடிப்படையில்தான் நான் இந்தக் கோரிக்கைகளை வைக்கிறேன். இதை மீண்டும் ஆராய்வதிலே அரசுக்கு ஏதாவது அறச் சங்கடம் இருக்குமானால், ஆராய்வதில் எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால் தமிழாசிரியர்கள் இரண்டாம் தரக் குடிமக்கள் போல உயர்தலைப் பள்ளிகளிலே நடத்தப்படுகிறார்கள். அந்த முறை வேண்டாமென்பதுதான் என்னுடைய கருத்து.

1974 சனவரி 23] [தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்]

அடுத்து, மக்கள் நல்வாழ்வுத் துறை அமைச்சரவர்களுக்கு ஒன்றை நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். இரண்டாம் தரக் கலைக் கல்லூரித் தரத்திற்குக்கூட தமிழ்க் கல்லூரிகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. கலைக் கல்லூரிகளில் ஒரு துணைப் பேராசிரியர் 16 மணி நேரம் ஒரு வாரத்திற்கு வேலை பார்த்தால் போதும் என்ற நியதி இருக்கிறது. ஆனால் 4 பேராசிரியர்களுக்கு மேலே நியமிக்கப்படுவதில்லை என்ற நியதியின்படி ஒரு வாரத்திற்கு 24 மணி நேரம் தமிழ்க் கல்லூரிகளில் உள்ள ஆசிரியர்கள் வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. தமிழ்க் கல்லூரிகளில் உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்கள், இசை ஆசிரியர்கள் நியமிக்க வாய்ப்பு இல்லை. தமிழாசிரியர்களுக்கு உடல் நலம் வேண்டாமா? அவர்களுக்கு உடற்பயிற்சி போன்றவைகள் அவசியமில்லை என்று யார் கருத முடியும்? இப்படிப் பல்வேறு சங்கடங்கள் இருப்பதால், தமிழ்க் கல்லூரிகளை இரண்டாம் தரக் கலைக் கல்லூரிகளுக்கு ஈடாக ஏற்றுக்கொள்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(பிற்பகல் 5-30)

அதே நேரத்தில் செய்ய முடிந்த நேரங்களில் எல்லாம் செய்ய முடிந்த வகைகளிலெல்லாம் அரசு அதிகமான ஊக்கத்தை தமிழாசிரியர்களுக்கு அளித்திருக்கின்றது என்பதையும் நான் இந்த சமயத்தில் நினைவோடு பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். இரண்டாம் நிலைத் தமிழாசிரியர்களுக்கும், முதல் நிலைத் தமிழாசிரியர்களுக்கும் இடையே இருந்த வேறுபாடுகளை அரசு அறவே அகற்றி அறிவித்திருப்பது தமிழாசிரியர் உலகத்திற்கு ஒரு பெரிய அம்யுகம் போன்ற செய்தி என்பதையும் நான் நெஞ்சரசு நினைவு கூர்ந்து பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். அதே போழ்தில் முதல் நிலைத் தமிழாசிரியத் தகுதி பெற்றவர்கள், இரண்டாம் நிலைத் தமிழாசிரியர்களின் ஊதிய அளவிலேயே ஊதியம் பெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அரசுக்கு அதிலே பெரிய இழப்பு இல்லை என்று சொன்னால், தகுதிக்குரிய ஊதியத்தை அளிக்கின்ற வகையில் அரசு ஆணை பிறப்பிக்க இயலுமா என்பதை அரசு பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்பது என்னுடைய விருப்பம், வேண்டுகோள்.

அடுத்துச் சென்ற ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையில், இந்த அவையில் பேசும் பொழுது நம்முடைய மாண்புமிகு அற நிலையத் துறை அமைச்சர் அவர்கள் இறை பணியாளர்களுடைய கோரிக்கைகளை ஏற்றுக்கொண்டு அறிவிப்பு செய்திருந்தார்கள். அதற்காக இந்தத் தமிழக அரசுக்கும், மாண்புமிகு அறநிலையத் துறை அமைச்சர் அவர்களுக்கும் மிக்க நன்றிக் கடப்பாட்டினைத் தெரிவித்துக் கொண்டு, அந்தக் கோரிக்கைகள் கனிந்து, அவர்களுடைய கைக்குப் பலன் கிடைக்கும்படியாக அரசு விரைவான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

[தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்] [1974 சனவரி 23]

அதே போலத்தான், ஆலய இந்து அறநிலைய ஆட்சித் துறை அலுவலக அலுவலர்கள் மகாநாடு திருப்பரங்குன்றத்தில் 1971-ல் நடந்தபோது, நம்முடைய மாண்புமிகு அறநிலைய அமைச்சர் அவர்கள் முன் பல கோரிக்கைகளை வைத்தார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் பெருந்தன்மையோடு சில கோரிக்கைகளை ஏற்றுக்கொண்டு ஒப்புதல் அளித்தார்கள். ஒப்புதல் அளித்த மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களின் பரிவுக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். அந்தக் கோரிக்கைகள் கனியக் கூடிய சூழ்நிலையை விரைவாக்கித்தர வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பழனி பண்பாட்டுக் கல்லூரி, பூம்புகார்ப் பேரவைக் கல்லூரி, இவைகளிலிருந்து பட்டதாரி மாணவர்கள் ஆண்டுதோறும் வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இந்தியப் பண்பாட்டுத் துறையிலும் தமிழ்ப் பண்பாட்டுத் துறையிலும் பயிற்சி பெற்று வருகின்றவர்கள். இவர்களுக்கு அரசின் மற்ற துறைகளிலே வேலை வாய்ப்பு கிடைப்பது கடினமாக இருக்கிறது. எனவே இந்த பட்டதாரிகளுக்கு இந்த அற நிலைய ஆட்சித் துறையில் வேலை வாய்ப்பை வழங்க வழிமுறை, விதி முறைகளை அரசு செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கின்றேன்.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் அமைத்திடவும் சிறந்த கவிஞருக்கு பொற்கிழி வழங்கிடவும் முன்வந்த இந்த அரசுக்கு என்னுடைய நன்றி. தைத்திங்களை சுற்றுலா வளர்ச்சி வாரியம் மையப்படுத்திக் கொண்டிவிட்டது. தைத்திங்கள் தமிழர் திருநாள். தைத்திங்களில் நாடு முழுவதும் நல்ல தமிழ் விழாக்களை எடுத்து நாம் எழுப்பியுள்ள தமிழணர்வைத் தொடர்ந்து காப்பாற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கின்றேன். இந்த அளவில் ஆளுநர் உரைக்கு நன்றி உணர்வினைப் புலப்படுத்திக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கின்றேன்.

* THIRU A. P. JANARDHANAM: Hon. Deputy Chairman, on December 24, 1973, I got the greatest shock in my life. At 8 a.m. I heard that Periyar had expired in the C.M.C. Hospital at Vellore. Periyar had been the champion of a fallen race. In my 14th year when I first met him, I was very much impressed and for the past 40 years, he has been the greatest influence in my life. Periyar has restored self-respect, Periyar has restored self-confidence, Periyar has given good direction and Periyar has given a new hope to a great race. His humane qualities have been praised by people holding divergent views. Hereafter it will be our endeavour to perpetuate his teachings and to spread them to every nook and corner of the word. He won even Brahmins like

1974 சனவரி 23] [Thiru A. P. Janardhanam]

Thiru Venkateswara Dikshidar by his humane qualities of head and heart. With all my sincerity and with all respect, I thank all those who have given ample tributes to Periyar. Anna was the best disciple of Periyar. Periyar's words were very strong. Periyar did not mince anything. He called a spade a spade and a bandit a bandit. But Anna turned all these things into chocolates. He paved the way to Fort St. George and brought us here and has left a huge patrimony to us. Dr. Kalaingar effectively filled the breach left by Anna. When we were all wondering how we could at best carry on without Anna, Dr. Kalaingar came forward and we have seen that he has taken us from victory to victory. He has now blossomed into an All-India figure. He is the champion of the States' people's rights. The other day my hon. Friend Thiru A. R. Damodaran spoke and his speech was a bracing tonic to us. We are fortified in our resolve and we are strengthened that our direction is correct.

(மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் தலைமை)

I am sure the Hon. the Chief Minister, at the next meeting of the Chief Ministers, will more vehemently press the rights of the States.

Some months ago, Thirumathi Indira Gandhi, speaking at Kanyakumari, said that there should be bridges of understanding. We all welcome bridges of understanding. But in the way Delhi behaves, we do not think there are bridges of understanding. The physical distance between Delhi and Madras might have narrowed down, but the psychological distance continues as ever. Daily instances are pouring in. We come across instances where Delhi shows intellectual myopia, acute lack of understanding of Southern psychology. The latest one we have seen in this morning's papers. They have demanded Rs. 14 lakhs fine from the Kerala Government. The very fine Chief Minister, Thiru Achutha Menon has taken exception to this. The next thing is this refusal to honour our Poet Bharathi Dasan by issue of a commemorative stamp. Poet Bharathi Dasan is our Voltaire. Poet Bharathi Dasan is our Rousseau, Poet Bharathi Dasan is our Shelley, Poet Bharathi Dasan is our Keats, and he had all the fire of Mayakorsky. If our Navalur and Professor Anbazhagan recite the verses of Bharathi Dasan, they can hold you spell-bound for hours together. Is this the understanding of the Southern psychology?

[Thiru A. P. Janardhanam]

[1974 சனவரி 23]

The next instance is about yarn. There is glut of yarn in Tamil Nadu. Yesterday the Hon. the Chief Minister and the Hon. the Industries Minister pointed out that yarn difficulties in Tamil Nadu were mostly the doings of the Centre.

Our State is far better than many other States. I had been to Kerala last week. There they uniformly praised our State. Our State is singularly free from many of the difficulties. But we would not be content with our State alone. Our fate is linked up with India. When hunger drives politicians to make their dynamite, when there are food riots, when there is regular march and seizure of stocks from godowns and all that, we shudder at the prospects. What is it due to? It is due to the bungling of the Central Government as my hon. Friend Thiru A. R. Damodaran very nicely put it the other day. The Planning has run amuck. Not only that. The Central Government do not treat an emergency as an emergency. They wait, they dither, and they vacillate. When they get information, they do not act with lightning speed. True statesmanship lies in recognising a problem before it assumes dangerous proportions. For the last 26 years, we have been seeing the sad spectacle of the Central Government bungling in one thing after another, leading to unnecessary shootings, unnecessary lathi charges, unnecessary incarcerations and rotting in jails and so many sufferings for the people. For the last 26 years have we been worthy of freedom? It is the question asked, not by me. We were dubbed that we had opposed the freedom struggle. But we have instances of very great people who have sacrificed their all for this freedom, who have returned the Tamara Patras saying that they did not join the freedom struggle for the purpose of getting this honour.

The problems are staggering and they are of Himalayan dimensions in India. What are the problems? First of all, hunger. Next is the cat and mouse policies. How do politicians behave in India? They swear at each other and the proceedings of Parliament and the other State Legislatures are not edifying. There has been a steady deterioration in the standard of parliamentary life. Not only that. Entrenched mediocrity does not allow talent to come anywhere near it. That is the fate in every sphere. Not only that. There is a parallel black market economy operating in this country which makes null and void all good

1974 சனவரி 23]

[Thiru A. P. Janardhanam]

intentions. There are torrents of good intentions but there is only tea-spoonful of real genuine effort. I am very sorry to note that our country is going down. In spite of Periyar's service and in spite of Anna's writings, Dr. Kalaigarnar's service and the preachings of Mahatma Gandhi and numerous others, still there is social obscurantism and caste has its second lease of life due to adult franchise. Politicians deny caste, but in fact, they hobnob with caste in almost all the States. Reckless breeding is the enemy of all Five-Year Plans. Empty bellies and full cradles—that is the tragedy of India. Unless we stop this reckless breeding, no amount of aid, no amount of loan and no amount of efforts will take us to a good haven. The next thing is the lack of moral fibre. We see it in all spheres. There may be one Vinobha Bhave crying in the wilderness. There may be one Jaya Prakash Narain. I am sorry to state that the aspirins are just to cure the appendicitis of our body politic.

We have been reading in papers—especially I go through American 'Times'—about the Watergate Scandal. Let there be scandal, let Agnew resign, let Nixon wobble. But, still, one thing comes out. They have self-examination. They have self-criticism. In America public opinion is moulded in such a way and a person, however high he may be, and even Mr. Nixon has to bow to public opinion. I hope in India also before long, public opinion will assert itself and all the evil doers in every sphere will be hounded out, and good elements will assert and come up. I am a student of Roman History. In Roman History, the other day, I came across the fall of the Roman Empire. What was the cause for the fall of the Roman Empire? The capricious madness of a Caligula, the sadistic licence of Nero, the brutal stupidity of Commodus, the unlimited rapacity and cruelty of Caracalla and the voracious savagery of Maximian—these are the causes for the downfall of the Roman Empire. I do not want our Indian politicians to turn into pocket-editions of Nero. That is all I can say at this moment. I only wish that our politicians behave better. Ninety per cent of our troubles are traceable to our Indian politicians. As a politician I have my own quota of this. Unless we reform, unless we improve our moral fibre, we will face a tragedy of Himalayan dimensions, leading us to a blood bath severer than what we witnessed in 1947. Our Tamil

[Thiru A. P. Janardhanam]

[1974 சனவரி 23]

Nadu is an oasis in the midst of all gloomy things. I congratulate the Governor on putting our claims and we are all glad that here everybody is sober and we are better than the rest of the States. Here the Opposition is well behaved. The ruling party men are young, virile and dynamic. Tamil Nadu is not endemic to catch violence and we have good points. But one thing I want to say about strike. Strike is a very good weapon. Strike is a legitimate weapon. But we should have it as a last recourse. If you strike, see to it that the people do not suffer. If you strike, see to it that the fundamentals of life are not impaired. In Japan, when they strike, they strike in the sub-way at 3 a.m. when people do not come. Here people are held to ransom. Many take the method of gangsterism. Such things will not pay in the long run. Let this country be saved from anti-social elements, black-marketeers, hoarders and unscrupulous politicians. Thank you.

(பிற்பகல் 5-40)

* திரு. வி. வெங்கா : மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவரவர்களே, தமிழ் நாடு சட்ட மன்றக் கூட்டு அவையில் 17—1—74-ம் தேதியன்று தமிழக ஆளுநர் அவர்கள் ஆற்றிய உரைக்கு மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சங்கரலிங்கம் அவர்கள் முன்மொழிந்த நன்றி தெரிவிக்கும் தீர்மானத்தை நானும் வழி மொழிந்து என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல விழைகிறேன். எந்தப் பிரதிபலனையும் எதிர்பாராமல் தந்தை பெரியார் அவர்கள் தமிழ் நாட்டிற்காகவும், தமிழ் மக்களுக்காகவும், தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்காகவும் ஆற்றிய பணிகள் மிக ஏராளம். அவர்கள் ஆற்றிய பணியின் காரணமாகத் தான் தமிழர்களாகிய நாமெல்லாம் இன்றையதினம் நெஞ்சு நிமிர்ந்து சமுதாயத்திலே நடமாடுவதற்கு வழி பிறந்திருக்கிறது என்பதை நாம் அனைவருமே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறோம். அப்பேர்ப்பட்ட தீரமிக்க தந்தையை இழந்திருக்கக் கூடிய நமக்கும், நம்முடைய சகோதரர்களுக்கும் ஆறுதல் சொல்லக் கூடிய விதத்திலே ஆளுநர் அவர்கள் ஆறுதல் மொழியைக் கூறியிருப்பது நமக்கெல்லாம் ஆறுதலாக இருக்கின்றது. அதே நேரத்தில் தந்தை பெரியார் அவர்கள் எந்தக் கருத்துக்களை, தமிழ்ச் சமுதாயம் வாழ வேண்டுமென்று தன் வாழ்நாள் முழுவதும் இறுதி நேரம் வரையிலே, எடுத்துக் கூறி வந்தார்களோ, அந்தக் கருத்துக்கள் இந்த நாட்டிலே மேலும் வலிவடைய வேண்டுமென்பதற்காக நாமும் நம்முடைய சகோதரர்களும் மேலும் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதற்கு ஊக்கம் அளிக்கக் கூடிய கருத்துக்களாக இருக்கின்றன என்பதை உணர்ந்திருக்கிறோம். அதே நேரத்தில், தமிழ் நாடானது, விவசாயப் பொருளாதாரத்தை நம்பியிருக்கிறது என்பதை நாம்

1974 சனவரி 23]

[திரு. வி. வெங்கா]

ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். நம்முடைய விவசாயமோ வானத்தை எதிர்பார்த்து நடைபெறவேண்டிய சூழ்நிலையில் இருக்கிறது. ஆனால் துரதிருஷ்டவசமாகக் கடந்த பல ஆண்டுகளாகப் பருவ மழை பொய்த்துவிடக் கூடிய சூழ்நிலையை நாம் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இப்படிப் பருவ மழை பொய்த்து, விவசாயம் பாழ்பட்டு விடுமானால், நம்முடைய விவசாயப் பொருளாதாரம் பாதிக்கப்படும் என்பதை உணர்ந்து தான் இந்த விவசாயப் பொருளாதாரம் பாதிக்கப்படாமல் இருப்பதற்காக, விவசாயத்தை மேலும் பெருக்குவதற்காக, பூமிக்கடியில் இருக்கக்கூடிய நீரை வெளியே கொண்டு வரவேண்டியது அரசினுடைய கடமையாக இருக்கிறது. அப்படிப் பூமியின் அடியில் இருக்கக்கூடிய நீரை வெளியே கொண்டு வருவதற்கு மின்சாரமும் மிகத் தேவையாக இருக்கிறது. ஆக, இந்த இரு துறைகளுக்கும் தமிழக அரசு இவ்வரைத் திட்டமிட்டுச் செய்கிறார்களா என்று பார்க்கிற நேரத்தில், மேலும் செய்வதற்கு வழி வகுத்திருக்கிறது என்பதை ஆளுநர் உரையின் மூலம் உணர முடிகிறது. வரவிருக்கிற ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே விவசாயப் பாசனத் துறைக்கும், மின் உற்பத்தித் துறைக்கும், குடிநீர் துறைக்கும் ஏறக்குறைய 1,200 கோடி ரூபாய்க்கு திட்டமிட்டிருந்தபோதிலும், 548 கோடி ரூபாய் இந்த மூன்று துறைகளுக்கும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏறக்குறைய 45 சதவீதம் இந்தப் பாசனத்திற்காக, மின்சார உற்பத்திக்காக ஒதுக்கித் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள் என்று அறிகிற நேரத்தில், கடந்த 25 ஆண்டுகளாக நடைபெற்ற எந்த அரசும் இந்த அளவிற்கு விவசாயத்திற்கும், பாசனத்திற்கும், மின்சாரத் துறைக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து ஒதுக்கீடு செய்யவில்லை என்பதை உணர்கிற நேரத்தில், உள்ளபடியே இன்று நடைபெறக்கூடிய அரசை நாம் பாராட்டக் கடமைப்பட்டவர்களாக இருக்கிறோம். அது மட்டுமல்லாமல், வறட்சியான பகுதிகளுக்காக ஏறக்குறைய 14 திட்டங்களை 15 கோடி ரூபாய் செலவிலும், அதே நேரத்தில் பல பகுதிகளுக்கு 19 புதிய திட்டங்களை 15 கோடி ரூபாய் செலவிலும், செப்பனிடுவதற்கு செழுமைப்படுத்துவதற்கு எண்ணியிருக்கிறார்கள் என்று ஆளுநர் உரையின் மூலம் உணர்கிற நேரத்தில் உள்ளபடியே நாமெல்லாம் பாராட்டக் கடமைப்பட்டவர்களாக இருக்கிறோம். அதோடு மட்டுமல்லாமல், 10 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக ஒரு திட்டத்தை தமிழக அரசானது பரிசீலித்து வந்தது என்பதை நினைவு கூர்ந்து பார்க்க முடிகிறது. அதாவது அண்டை மாநிலமாகிய ஆந்திர மாநிலத்திலிருந்து கிருஷ்ணா, கோதாவரி நதிகளை காவேரியோடு இணைக்க வேண்டுமென்ற திட்டமிருந்த போதிலும், அதை முதல் கட்டமாக சென்னை நகர் வரையில் கொண்டுவந்து, சென்னை நகர்க் குடி நீர்ப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க வேண்டும். அதோடு மட்டுமல்லாமல் சென்னையை ஒட்டியிருக்கக் கூடிய செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தினுடைய பாசன வசதிகளைப் பெருக்குவதற்கும் அது வழிகோலும் என்று கருதப்பட்டு, அதற்கான ஆய்வு வேலையையும் மேற்கொண்டிருந்தார்கள்.

[திரு. வி. வெங்கா]

[1974 சனவரி 23]

(பிற்பகல் 5-50)

அது எந்த நிலைமையில் இருக்கின்றது என்பதை நம்மால் எண்ணிப்பார்க்க முடியவில்லை. அன்று டாக்டர் கே. எல். ராவ் அவர்கள் மத்திய நீர்ப் பாசன அமைச்சராக இருந்த நேரத்தில்கூட, இந்தத் திட்டமானது மிகமிக சாலச் சிறந்தது என்று எடுத்துச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அண்டை மாநிலமான ஆந்திரப் பிரதேசத்திலுள்ள கிருஷ்ணா, கோதாவரி போன்ற ஆறுகளின் நிலை வேறு, காவிரி நீர்ப் பிரச்சினை வேறு என்றுதான் இந்த நேரத்தில் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். காரணம் காவிரி ஆற்றின் நீர் முழுமையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு, இன்றைக்கு அது உற்பத்தியாகி, பெரும்பாலும் ஓடிவரும் கர்நாடக மாநிலத்திற்கே அதன் நீர் போதாத நிலை இருப்பதால், அதன் நீரின் ஒரு பகுதியை தமிழ் நாட்டிற்குக் கொடுக்கலாமா கூடாதா என்ற ஒரு பிரச்சினை எழுகின்றது. ஆனால் கிருஷ்ணா, கோதாவரி நதிகளின் நிலையைப் பொறுத்த மட்டில், இன்று அந்த ஆறுகளின் நீர் முழுவதையும் பயன்படுத்த முடியாத நிலையில், அவற்றின் பெரும்பகுதி கடலில் போய்க் கலக்கின்றது. அவற்றின் நீரை நாம் முறையாகத் திருப்பி நமது மாநிலத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டால், சென்னை நகரின் குடிநீர்ப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கும் மற்றும் சென்னையைச் சுற்றியுள்ள செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திற்கும் பெருமளவிற்கு உபயோகப்படுத்துவது மட்டுமின்றி, இன்னும் காலப் போக்கில், இவற்றைக் காவிரி ஆற்றோடு இணைக்க முற்பட்டால், அது தமிழ் நாட்டைப் பெருமளவிற்கு வாழவைக்கும் பெருந்திட்டமாக அமையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இப்போது ஒரு புதிய முயற்சியை மேற்கொண்டிருக்கின்றார்கள்—அதாவது கங்கையைக் கொண்டு வந்து, காவிரியோடு இணைக்க முடியுமா என்று நாட்டிலே பலரும் எண்ணிப் பார்க்கின்றார்கள். இது நீண்ட காலமாகச் சொல்லப்பட்டுவரும் தொலைதூரப் பிரச்சினையாக இருந்தாலும், இப்போதைக்கு உடனடியாக கிருஷ்ணா, கோதாவரி இந்த ஆறுகளை பாலாற்றோடு முதல் கட்டமாக இணைத்தால், நான் ஏற்கெனவே சுட்டிக்காண்பித்தபடி, சென்னை நகர மக்களின் குடிநீர்ப் பிரச்சினையைத் தீர்த்து, சென்னை நகரைச் சுற்றியிருக்கும் செங்கற்பட்டு மாவட்டப் பகுதிகளுக்கும் குடிநீர் மற்றும் பாசன வசதியை அளிக்க முடியும் என்று எடுத்துக் கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.

எடுத்து, ஒரு முக்கியமான பிரச்சினைபற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அதாவது இப்போது வர இருக்கும் ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் கீழ் சிறு நீர்ப்பாசன ஏரிகளைப் பராமரிப்பதற்கு என ரூ. 15 கோடி ஒதுக்கீடு செய்ய உத்தேசித்திருப்பதாக மேதகு கவர்னர் அவர்கள் உரையில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். இப்போது சிறு நீர்ப் பாசனங்களைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பு ஊராட்சி ஒன்றியங்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் இப்பொறுப்பினை ஏற்று நடத்துவதைப்பற்றி தவறான கருத்து ஒன்று ஏற்பட்டிருப்பதாக சிலர் பேசிக்கொள்ளுகின்றார்கள். அது

1974 சனவரி 23]

[திரு. வி. வெங்கா]

இந்த அரசின் கவனத்திற்கு வந்ததோ இல்லையோ தெரியவில்லை. இது சம்பந்தமாக ஒரு மாற்றத்தைப் பரிசீலித்துக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லுகின்றார்கள். இப்போது சிறு நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் பராமரித்து வருகின்றன. ஆனால் அதற்காக அவர்களுக்குப் போதுமான நிதி வசதிகள் அளிக்கப்படவில்லை. இதன் காரணமாக அவைகளை முறையாக நேரத்தில் பராமரிக்க முடியாத நிலை சில சமயங்களிலே ஏற்பட்டுவிடுகின்றது. நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புவது, இப்போது அச்சிறுப்பாக்கம் ஊராட்சி ஒன்றியத்திற்கு இத்தகைய சிறு நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களைப் பராமரிப்பதற்காக ஆண்டொன்றுக்கு ரூபாய் 30 ஆயிரம்தான் தருகின்றார்கள். ஆனால் அந்த ஊராட்சி ஒன்றியத்திடம் ஏறத்தாழ 145 சிறு நீர்ப்பாசன ஏரிகள் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த 145 ஏரிகளை, சிறு நீர்ப்பாசனக் குளங்களை, எப்படி ரூபாய் 30 ஆயிரம் தொகையில் பராமரிக்க முடியும் என்பதையும் அரசு எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அப்படிப்பட்ட அளவில்தான் இந்த ஆண்டு, ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின்கீழ் ரூ. 15 கோடி ஒதுக்க வேண்டும் என்று உத்தேசித்திருக்கின்றார்கள். இந்த முயற்சியை நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். ஆனால் இந்தப் பதினைந்து கோடி ரூபாயை மீண்டும் ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் மூலம் செலவிடுகிறதா அல்லது பொதுப் பணித் துறையிடம் ஒப்படைத்துச் செலவிடுகிறதா என்று பரிசீலித்துக் கொண்டிருப்பதாக நான் கேள்விப்படுகிறேன். அப்படி ஒரு பரிசீலனை இருந்தால், நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புவது, அந்தத் தொகை மீண்டும் ஊராட்சி ஒன்றியங்களிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டு, அவர்கள் சிறு நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களைச் செப்பனிடும் பணியை ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்று நமது தமிழக அரசினைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். காரணம் ஊராட்சி ஒன்றியத்திலே மக்கள் பிரதிநிதிகளும் இருக்கின்றார்கள். அரசின் பிரதிநிதிகளும் இருக்கின்றார்கள். இவர்கள் இருவரும் இணைந்து செயல்பட்டால், பணிகள் திறம்பட அமையும். இதில் இன்னும் ஒன்றைப் பார்க்க வேண்டும். எங்காவது ஒரு சிறு கிராமத்திலுள்ள ஏரி உடைப்பெடுத்துக்கொண்டு விட்டது என்றால் அக்கிராமத்தைச் சார்ந்தவர்கள், பஞ்சாயத்துத் தலைவர், இவர்கள் சம்பந்தப்பட்ட ஊராட்சி ஒன்றியத்தின் கமிஷனரிடமோ அல்லது தலைவரிடமோ அல்லது எஞ்சினியரிடமோ உடனே தொடர்பு கொண்டு அதை 24 மணி நேரத்திற்குள் செப்பனிட முடியும். அதற்கான வாய்ப்பும் வசதியும் இந்த முறையில் இருக்கின்றன. ஆனால் இது அரசுத் துறைக்கு மாற்றப்பட்டால், சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரி வந்து பார்த்து, அவர்கள் எஸ்டிமேட்டுகள் தயாரித்து, பணியை முடிப்பது என்றால், அது காலம் நடந்ததாகிவிடும். ஆகவே, தான் இது இங்கேயே, ஊராட்சி ஒன்றியங்களிடமே இருக்க வேண்டும் என்று கருதுகிறேன். அரசு இம்முறையை நீட்டிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

[திரு. வி. வெங்கா]

[1974 சனவரி 23]

அடுத்தது, விவசாயம் செழிக்க வேண்டும் என்கிறோம். அதற்காக விவசாயிகளும் பாடுபட்டு வருகின்றார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு முக்கியமாகத் தேவைப்படும் உரவகைகள் சலபமாகக் கிடைப்பதில்லை. இந்த உர வினியோகம் பற்றிக் குறிப்பிட்டு, நமக்குத் தேவையான அளவிற்கு அவை கிடைப்பதில்லை என்று கவர்னர் அவர்களும் நமது உரையில் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். நமக்கு ஆண்டொன்றுக்கு மூன்று லட்சம் டன் உரம் தேவைப்படுகிறது. ஆனால் நமக்குக் கிடைப்பது இரண்டு லட்சம் டன்தான். ஆகவே பற்றாக்குறை ஏற்படுகிறது. இதைத் தீர்ப்பதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தினை ஆளுநர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். இன்றைக்குள்ள பற்றாக்குறை தமிழகத்துக்கு மட்டும் ஏற்பட்டுவிட்ட பற்றாக்குறை இல்லை. இது உலகின் பல்வேறு பாகங்களிலும் ஏற்பட்டுள்ள பற்றாக்குறை யாகும். இன்றைக்கு நமது தமிழக அரசானது இதுபற்றி மத்திய அரசினைக் கேட்டதற்கு அவர்கள் என்ன முயற்சியினை எடுத்துக்கொண்டார்கள் என்று பார்த்தால், அவர்கள் வெளிநாடுகளிலிருந்து சிலவற்றை வரவழைத்து விநியோகம் செய்ய இருக்கின்றோம் என்கின்றார்கள். உண்மையிலேயே இது காலம் கடந்த முயற்சி என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கின்றது. காரணம் இப்படிப்பட்ட முயற்சிகளை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, நமது இந்தியப் பேரரசின் வெளி நாட்டுக் கொள்கையானது எந்த அளவிற்குத் திறமையாக இருக்கின்றது என்று எண்ணிப் பார்க்கும்போது, மிக வருத்தம் அடைய வேண்டியவர்களாகத்தான் இருக்கிறோம். ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு ஒரு செய்தி. நமது இந்திய உப கண்டத்தில் கோதுமைப் பற்றாக்குறையை ஈடு செய்ய சோவியத் ரஷ்யா உதவ முன்வந்திருக்கின்றது என்று. சோவியத் நாட்டவர்கள் மிக புத்திசாலிகள். அவர்கள் நாட்டிலே மூன்று மாதத்திற்குத் தான் விளைபொருள்கள் உற்பத்தியாகும். மிச்சமுள்ள ஒன்பது மாதங்களும் பணியால் மூடப்பட்டுக் கிடக்கும். அவர்களுக்கு விளையும் விளைபொருள்கள் அவர்களுக்கே போதுமானதாக இல்லை. ஆனால் திட்டமிடுவதில் அவர்கள் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாக இருக்கும் காரணத்தினால், அவர்கள் பிற நாடுகளிலே கிடைக்கும் உபரித் தானியங்களை—அவர்களுக்குத் தேவையிருக்கிறதோ இல்லையோ—வாங்கிக் குவித்து வைத்துக்கொண்டார்கள். இந்தியா உணவுப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்யக் கூடிய நிலையிலிருந்தும், பற்றாக்குறை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. இப் பற்றாக்குறையை ஈடுசெய்ய இருபது லட்சம் டன் கோதுமையை ரஷ்யா நமக்குக் கொடுக்க முன்வந்திருக்கின்றது. இப்படிக் கொடுத்து அவர்கள் நல்ல பெயரைத் தட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். கிராமத்தில் சொல்லுவார்கள், கடைத் தேங்காயை எடுத்து வழிப் பிள்ளையாருக்கு உடைப்பது என்று. அது போன்று எந்த நாட்டிலோ விளைந்த கோதுமையை அவர்கள் நமக்குக் கொடுத்து உதவுகின்றார்கள். அது போன்ற திறமை நமக்கு

1974 சனவரி 23]

[திரு. வி. வெங்கா]

இல்லாததால்தான், இங்கே நமது பொருளாதாரம் சிதைந்து கொண்டு வருகின்றது, மங்கிக்கொண்டு வருகின்றது. அதுபோல உரத்திலும் இப்போது நமக்குப் பற்றாக்குறை. இந்த நேரத்திலே வெறும் ரசாயன உரங்களையே நம்பியிராமல் பழங்காலத்திலே உபயோகித்தார்களே, பசுந்தாள் உரம் என்று, அப்படி தழைகளை உபயோகிக்கும் முறையை மீண்டும் பரவலாகக் கொண்டு வருவதற்கான முறைகளை ஊக்குவிக்க அரசு வேண்டிய நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, பஞ்சாயத்து ஒன்றியங்களின் பணிகளைப் பார்த்தால், இப்போதுள்ள ஊராட்சி ஒன்றியங்களை மாற்றியமைக்க வேண்டிய சூழ்நிலை அரசுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்பதைப் புள்ளி விவரங்கள் மூலமாக அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். உதாரணமாக திருநெல்வேலி மாவட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால், அதில் 826 ஊராட்சிகள் இருக்கின்றன, அவற்றை 31 ஊராட்சி ஒன்றியங்களாகப் பிரித்திருக்கின்றார்கள். சேலம் மாவட்டத்தில் 723 ஊராட்சிகள் இருக்கின்றன. அவற்றை 35 ஒன்றியங்களாகப் பிரித்திருக்கின்றார்கள். அது போன்று மதுரையிலுள்ள 857 ஊராட்சிகளை 34 ஒன்றியங்களாகவும் கோவையிலுள்ள 749 ஊராட்சிகளை 41 ஒன்றியங்களாகவும் பிரித்திருக்கின்றார்கள். ஆனால் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்திலுள்ள 1,207 ஊராட்சிகளை 27 ஒன்றியங்களாகப் பிரித்திருக்கின்றார்கள். இப்படி 27 ஒன்றியங்களாக அமைத்திருப்பது மட்டுமில்லை. தமிழகத்திலேயே உத்திரமேரூர் ஊராட்சி ஒன்றியத்தில்தான் 70-க்கும் மேற்பட்ட ஊராட்சிகளை உள்ளடக்கியிருக்கின்றார்கள். சில மாவட்டங்களிலே ஒரு ஒன்றியத்தில் எட்டு ஊராட்சிகள் இருக்கின்றன. ஆனால் உத்திரமேரூரில் 70-க்கு மேற்பட்ட ஊராட்சிகள் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த வகையில் பெரும் எண்ணிக்கையில் அது அமைந்திருப்பதால், நிர்வாகச் சங்கடங்கள் பல ஏற்படுகின்றன. எனவே நமது அரசு, மாவட்டங்களையே இரண்டாகப் பிரிக்க முன்வரும் நேரத்திலே ஊராட்சி ஒன்றியங்களைப் பிரித்து முறைப்படுத்திக்கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்படி ஊராட்சி ஒன்றியங்களை இரண்டாகப் பிரிக்க வேண்டும் என்றால், அதில் மத்திய அரசினை அணுக வேண்டும். அவர்களுடைய நிதிநிலைகளைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லக்கூடும். இப்படி ஊராட்சி ஒன்றியங்களைக்கூடப் பிரித்திட முடியாத அளவிற்குத்தான் தமிழக மாநில அரசுக்கு அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன என்பதை எண்ணிப் பார்க்கும்போது, உண்மையிலேயே நமது மதிப்புமிக்க கலைஞர் அவர்கள் கோரும் மாநில சுயாட்சி எவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்கின்றது என்பதை நான் இந்த நேரத்தில் எடுத்துக்காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். அப்படி மாநில சுயாட்சி கேட்கின்ற நேரத்திலே, இங்கேயிருப்பவர்கள் “மாநில சுயாட்சி கேட்கக்கூடிய இவர்கள், ஊராட்சி ஒன்றியங்களுக்கு

[திரு. வி. வெங்கா]

[1974 சனவரி 23]

சுயாட்சி கொடுக்கிறார்களா? இருக்கக்கூடிய அதிகாரங்களையும் பிடுங்கிக் கொள்கிறார்கள்” என்ற கருத்தைச் சொல்கிறார்கள். அது எவ்வளவு மாறுபட்ட கருத்து என்பதை நான் இந்த நேரத்திலே எடுத்துச் சொல்லக் கடமைப்

(பிற்பகல் 6-00)

பட்டிருக்கிறேன். சராசரியாக, ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் 1966-67-லே எந்த அளவுக்குச் செலவு செய்தார்கள், இப்போது 1973-74-லே எந்த அளவுக்குச் செலவு செய்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு நமது நிர்வாகச் சீர்திருத்த ஆணைக் குழு ஒரு அறிக்கை கொடுத்திருக்கிறார்கள். 1966-67-லே 47.48 லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்தவர்கள், 1967-68-லே 52.70 லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்திருக்கிறார்கள். 1968-69-லே செலவு செய்தது 52.62 லட்ச ரூபாய். 1969-70-லே ரூ. 59.15 லட்சம். 1970-71-லே 65.26 லட்சம் ரூபாய். கடைசியாக 1973-74-லே 94.69 லட்சம் ரூபாய். அதாவது 1966-67-லே ரூ. 47.48 லட்சமாக இருந்தது, 1973-74-லே 94.69 லட்ச ரூபாய் என்ற அளவுக்கு உயர்ந்திருக்கிறது என்று எண்ணிப் பார்க்கின்ற நேரத்திலே, 1966-67-லே ஒதுக்கப்பட்ட அளவைக் காட்டிலும் 1973-74-லே ஏறக்குறைய இரட்டிப்பாக உயர்த்திக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்று அறிகின்ற நேரத்திலே, ஊராட்சியினுடைய பணியை ஊக்குவிக்கின்ற தமிழக அரசைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

இன்னொன்று, நீண்ட நெடுநாளைய ஊராட்சி ஒன்றியங்களின் கோரிக்கையைப்பற்றி தனது முடிவை நமது தமிழக அரசானது பொங்கல் திருநாளன்று வெளியிடும் என்று எதிர்பார்த்திருந்தோம். அது என்ன காரணத்தாலோ அந்தத் தமிழர் திருநாளில் வெளியிடப்படாமல் தின்றுவிட்டிருக்கிறது. இருப்பினும் அது குறித்து, ஊராட்சி ஒன்றியத்தின் பிரதிநிதியாக இருக்கிற நான் என்னுடைய கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இப்போது வருவாய்த் துறையின் கீழ் இந்த ஊராட்சிகளை ஒப்படைத்திருக்கிறார்கள். அந்த வருவாய்த் துறையின் கீழ் இயங்கக்கூடிய இந்த வளர்ச்சித் துறையை தனித் துறையாகப் பிரிக்க வேண்டுமென்பது இந்தத் துறையின் நீண்ட நெடுநாளைய கோரிக்கையாகும். மாவட்டத்திற்கு மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் என்று ஒரு தலைவர் இருக்கிறார். அவருக்குக் கீழே டி.ஆர்.ஓ. (டிஸ்ட்ரிக்ட் ரெவின்யூ ஆபிசர்) என்ற அதிகாரி இருக்கிறார். அதே மாதிரியாக டி.டி.ஓ. (டிஸ்ட்ரிக்ட் டெவலப்மெண்டு ஆபிசர்) என்று ஒருவரை அமைத்து, அவருக்குக் கீழாக, எப்படி இங்கே மாவட்ட அளவில் ஆர்.டி.ஓ. (ரெவின்யூ டிவிஷனல் ஆபிசர்) என்று இருக்கிறார்களோ அதே மாதிரியாக, ரீஜனல் டெவலப்மெண்ட் பஞ்சாயத் ஆபிசர்கள் என்ற அளவில், அந்தத் தகுதிக்கு ஒத்த அதிகாரிகளாக நியமித்து, இரண்டு தனிப் பெரும் பிரிவுகள், இரண்டு தனிப்

1974 சனவரி 23]

[திரு. வி. வெங்கா]

பெரும் இலாக்காக்கள், ஒரே இலாக்காவாக இருப்பதை இரண்டு இலாக்காக்களாகப் பிரித்து, மாவட்ட அளவில் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் எப்படி பிற துறைகளுக்கெல்லாம் தலைவராக இருக்கிறாரோ—கல்வித் துறைக்கும் மாவட்ட அளவில் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் தான் அதிகாரி; அதே மாதிரி ரெவின்யூ துறைக்கும் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் தான் அதிகாரி—அதே மாதிரியாக வளர்ச்சிப் பணித் துறைக்கும், டெவலப்மெண்ட் செக்ஷனுக்கும் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரே அதிகாரியாக இருக்கட்டும் என்று ஏற்றுக்கொள்கிறோம். அதே நேரத்தில் டி.ஆர்.ஓ. கேடரில் டிஸ்டிரிக்ட் டெவலப்மெண்ட் ஆபீசர் (டி.டி.ஓ.) என்ற ஒருவரை நியமித்து அவருக்குக் கீழாக அந்தப் பணிகள் நடைபெற வேண்டும் என்று இந்த இலாக்காவும், அதில் பணியாற்றுகிற ஊழியர்களும் நீண்ட நெடுநாட்களாகக் கோரி வருகிறார்கள். ஆனால் நிர்வாக சீர்திருத்தக் குழு தன்னுடைய பரிந்துரையில் என்ன தெரிவித்திருக்கிறார்கள் என்றால், நாங்கள் சொல்கிற குறைபாடுகள் அனைத்தையும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். ஒரு ஆர்.டி.ஓ. ஆனவர் இரண்டு தாலுக்காக்களுக்குத் தலைவராக இருக்கிறார். எனவே இரண்டு தாலுக்காக்களில் அவரால் பணியாற்ற முடியவில்லை. அதை மாற்றி ஒரு தாலுக்காவுக்கு ஒரு ஆர்.டி.ஓ. என்று போடுங்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அதற்கு மாறாக நாங்கள் சொல்லக்கூடிய கருத்தெல்லாம் இரண்டு தாலுக்காக்களுக்கு ஒரு ஆர்.டி.ஓ. இருக்கட்டும். அந்த ஆர்.டி.ஓ. வின் கீழ், தாலுக்காவுக்கு ஒரு தாசில்தாராக ஆர்.டி.ஓ.வைப் போட்டு, தாசில் தாரும், பி.டி.ஓ.வும் தனியாக இருப்பது நிர்வாக செளகரியத்துக்கு ஒத்துவராத காரணத்தால், இரண்டு தாலுக்காக்களுக்கு ஒரு ஆர்.டி.ஓ.வே இருந்து, ஆர்.டி.ஓ. வின் கீழ், ரெவின்யூவை நிர்வகிக்க தனி அதிகாரியும், இந்த வளர்ச்சிப் பணிகளை நிர்வகிக்க ஆர்.டி.ஓ. வுக்கு சமமானவராக ஒரு தனி அதிகாரியையும் போடுங்கள் என்றுதான் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். தாலுக்காவுக்கு ஒரு ஆர்.டி.ஓ. ஆக்ட் பண்ணுகிற நேரத்திலே, இரண்டு தாலுக்காக்களுக்கு இரண்டு ஆர்.டி.ஓ.க்கள் ஆகிறார்கள். அதைத் தான் நாங்கள் மாற்றி, இரண்டு தாலுக்காக்களுக்கு ஒரு ஆர்.டி.ஓ., ரெவின்யூ செக்ஷனுக்கு ஒரு ஆர்.டி.ஓ., பஞ்சாயத்து செக்ஷனுக்கு ஒரு டெவலப்மெண்ட் ஆபீசர் என்ற அளவில் ஆர்.டி.ஓ.வுக்குச் சமமான அதிகாரியை நியமிக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறோம். அப்படி நியமிக்கின்ற நேரத்திலே பொருளாதாரத்திலே நமக்கு அதிகப்படியாக எந்த விதமான தட்டுப்பாடும் ஏற்பட்டுவிடவில்லை. அதிகச் செலவினங்கள் ஏற்பட்டுவிடவில்லை. ஒரே செலவினம் தான். ஏறக்குறைய சரிபாதி நாங்கள் சொல்வதை நிர்வாகச் சீர்திருத்தக் குழுவானது ஒத்துக்கொள்கிறது. ஆனால் அவர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய ஒரே பிரச்சினை, தங்களுக்கு இருக்கிற அதிகாரங்கள் பறிபோய் விடக்கூடாது என்பது. அதற்காகத்தான், அவர்கள் தனி இலாக்காவாக ஏற்றுக்கொள்வதற்குத் தயங்கி

[திரு. வி. வெங்கா]

[1974 சனவரி 23]

கொண்டிருக்கிறார்கள். தனி இலாக்காவாக ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அளவுக்கு தமிழக அரசு வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அதோடு மட்டுமல்லாமல், ஊராட்சி ஒன்றியத் தேர்தல்களைக் குறித்து ஒரு கருத்தை நான் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் எதிர்க்கட்சியாக இருந்த நேரத்திலே ஊராட்சித் தலைவரையும், ஊராட்சி ஒன்றியத் தலைவரையும் பொதுமக்களே பார்த்துத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லி வந்தது என்பதை இந்த நேரத்திலே நான் ஒத்துக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதை ஒத்துத்தான் கடந்த 1970-வது ஆண்டிலே நடைபெற்ற ஊராட்சித் தேர்தலில் மட்டும் பரிசோதனையாக ஊராட்சித் தலைவரை மெம்பர்கள் தேர்ந்தெடுப்பதைக் காட்டிலும் நேரடியாக பொதுமக்களே தேர்ந்தெடுக்கலாம் என்ற முறையை வைத்திருந்தோம். அதில் வெற்றி கண்டோம். ஆனால் அதற்குப் பிறகு நாம் பெற்றிருக்கிற அனுபவத்தைப் பார்க்கின்ற நேரத்திலே, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு ஊராட்சித் தலைவர் தவறு செய்வாரேயானால், அவரை எப்படி கீழே இறக்குவது என்ற பிரச்சினை ஏற்பட்டுள்ளது. அதற்கு முன்பு மறைமுகமாக உறுப்பினர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டிருப்பார்களேயானால், உறுப்பினர்களே நேரடியாக ஊராட்சி மன்றத்திலே நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மானம் கொண்டு வந்து கீழே இறக்க முடியும். ஆனால் இப்போது பொதுமக்கள் பிரதிநிதியாகத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கின்ற காரணத்தால், மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் தான் நீக்க வேண்டும். ஒன்று அவர் சொந்த முயற்சியில் நீக்கலாம். அல்லது உறுப்பினர்கள் அவரிடத்தில் சென்று நேரடியாக மகஜரைக் கொடுத்து, அந்த மகஜரில் கண்டிருக்கிற குற்றச்சாட்டுகள் உண்மையா என்று விசாரிக்கப்பட்டு, அதற்குப் பிறகு அவர் தீர்ப்பு வழங்க வேண்டும். உதாரணத்திற்கு நான் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எனனுடைய ஊராட்சி ஒன்றியத்திலே ஒரு ஊராட்சியில் தவறு ஏற்பட்டு, அந்த ஊராட்சி உறுப்பினர்கள் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரிடத்தில் புகார் மனுக் கொடுத்து ஏறக்குறைய ஓராண்டு ஆகியும், இதுவரை அதன்மீது தீர்ப்பு வழங்கப்படவில்லை. இனிமேல் தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டால், எஞ்சியிருப்பது 1½ ஆண்டு பதவிக்காலம். அவர் நீதி மன்றத்திற்குச் சென்று ஸ்டே ஆர்டர், தடை உத்தரவு வாங்கினாரேயானால், நிச்சயமாக முழுமையாக அவருடைய பதவிக் காலமாகிய ஐந்து ஆண்டுகள் அவர் பதவியில் இருந்துவிட்டுப் போவாரே தவிர, அவர் செய்த தவறுக்காக இடையிலே அவரை கீழே இறக்க முடியாது. அந்த அனுபவத்தை வைத்துக் கொண்டு நான் சொல்கிறேன், ஊராட்சி ஒன்றியத் தலைவர் தேர்தல் இன்றையதினம் எப்படி நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறதோ, மறைமுகமாக ஊராட்சித் தலைவர்கள் ஓட்டளிப்பதன் மூலமாக நடைபெற்றுக்

1974 சனவரி 23]

[திரு. வி. வெங்கா]

கொண்டிருக்கிறதோ, அந்த அடிப்படையிலே ஊராட்சி ஒன்றியத் தலைவர் ஊராட்சி மன்றத் தலைவர்களால் மறைமுகமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிற முறை அமைய வேண்டும் என்ற என்னுடைய கருத்தைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

கடைசியாக இன்றையதினம் மேலவை நிகழ்ச்சியில் குறிப்பாகக் குறிப்பிட வேண்டியது : பட்டயங்களைப் பட்டங்களாக மாற்றுவது என்ற ஒரு பிரச்சினை இங்கே எழுப்பப்பட்டது. அது குறித்து என்னுடைய கருத்தை இங்கே சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். பட்டயங்களைப் பட்டங்களாக மாற்றுவது என்பது வேறு, பட்டயங்களைப் பட்டங்களுக்குச் சமமாக மாற்றுவது என்ற கருத்து வேறு. வட இந்தியாவில்கூட, பிற மொழிகளைப் பயின்றவர்களுக்கு, மொழியை மட்டும் பயின்றவர்களுக்கு பி.ஏ., எம்.ஏ., என்று பட்டம் கொடுப்பது கிடையாது. ஆனால் அவர்களுக்கு மொழிப் பட்டயம் கொடுக்கிறார்கள். அந்தப் பட்டயம் எம்.ஏ.க்குச் சமமானது என்று சொல்கிறார்கள். நமது தமிழக அரசுகூட, வித்வான் என்ற பட்டயம் வழங்குகிறது. வித்வான் என்ற பட்டயமானது, பி.டி.க்குச் சமமானது என்று அறிவித்திருக்கின்ற காரணத்தால், வெளி மாநிலங்களுக்கும், தமிழ் மாநிலத்திற்கும் வேறுபாடில்லை. நம்முடைய மாநிலமும் தமிழ் மொழியை ஊக்குவித்திருக்கிறது. நமது அரசும் தமிழ் மொழியை ஊக்குவித்திருக்கிறது என்ற கருத்தை எடுத்துச் சொல்லி, வாய்ப்பளித்ததற்கு உங்களுக்கு நன்றிகூறி விடைபெறுகிறேன். வணக்கம்.

மாண்புமிகு மேலவைத் தலைவர் : இத்துடன் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் முடிவுற்றன. அவை மீண்டும் நாளை பிற்பகல் 4.00 மணிக்குக் கூடும்.

பின்னர், அவை ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

3. அவைமுன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. Statutory Rules and Orders.

62. Notification issued with G.O. Ms. No. 1917, Agriculture, dated the 27th August 1973 relating to regulation of trade in chillies in Coimbatore district. [Laid on the table of the House under section 29 (4) of the Tamil Nadu Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Tamil Nadu Act 23 of 1959).]